

La família, ara i sempre

Romà Casanova, bisbe de Vic

Per Nadal la família pren tot el seu relleu. És impensable celebrar la festa del naixement del nostre Redemptor sense sentir el caliu de la família; si més no, vivint-ho en la fraternitat envers els qui no poden estar amb els seus, per les raons que siguin. En veritat, Nadal fa brollar una germanor acollidora al redós de l'Infant que ens ha estat donat per a redescobrir en el seu tendre rostre l'amor misericordiós del Pare del cel.

Hem de ser constants en la pregària demanant famílies veritablement cristianes: les necessitem imperiosament.

Els cristians mai no ens cansarem de repetir que el bé de la persona, de tota la societat i de la mateixa Església es relaciona de manera molt clara amb el bon estat de la família, que és la primera cèl·lula del teixit social: la família fonamentada en l'amor dels esposos, formant una comunitat d'amor i oberta a la vida, amb els fills, que són un do de Déu. L'amor conjugal està pensat naturalment per a transmetre la vida i per a educar els fills. El Concili Vaticà II defineix aquests com «el do principal del matrimoni» (GS, 50); a més, contribueixen al bé dels mateixos pares. De fet, portar al món noves vides és per als esposos una manera de cooperar amb l'amor de Déu Pare creador.

El lliurament mutu dels cònjuges i la seva disponibilitat a donar la vida enriqueix i millora la família humana. L'obertura a transmetre la vida, la disponibilitat per a acceptar els fills és una missió pròpia del matrimoni. L'Església no es cansa d'exhortar a la paternitat i maternitat responsables, que duu a la generositat, sense tancar-se mai en l'egoisme. En un dels nostres decrets sinodals llegim: «Que la comunitat cristiana afavoreixi les famílies

que viuen la generositat de l'amor fecund. La bellesa del matrimoni i de la família com a santuari de l'amor i de la vida ha de ser present en la predicació, la catequesi i la formació de l'Església» (núm. 85).

Per al futur de les nostres parròquies i comunitats és evident la necessitat de famílies cristianes, perquè la fe i la llet materna van juntes. L'anunci evangèlic es transmet principalment en la família i per mitjà dels testimonis i dels exemples concrets. El testimoni quotidià dels pares —sense oblidar els avis—, fet d'exemples més que de paraules, és indispensable perquè els fills coneguin l'experiència cristiana del Déu vivent que camina amb nosaltres. Tota la nostra diòcesi, immersa en el repte de l'evangelització, ha de ser constant en la pregària al Senyor demanant-li famílies veritablement cristianes. Les necessitem imperiosament.

